

# МОНИТОРИНГ И ПРЕВЕНЦИЯ НА РИСКОВЕТЕ ОТ РАДИКАЛИЗАЦИЯ И ТЕРОРИЗЪМ, КАТО ОПАСНОСТ ЗА НАЦИОНАЛНАТА СИГУРНОСТ

д-р Петко Димов

Petko Dimov MONITORING AND PREVENTION OF RISKS RADICALIZATION AND TERRORISM AS OF THREAT TO NATIONAL SECURITY

***Abstract:** The report presents the political and psychological analysis of the problem of terrorism in view of threats to national security. Solving this problem should not be done by military means and methods, but through understanding and eliminating of psychological and political reasons for its appearance.*

***Key words:** terrorism, national security*

Думата „тероризъм“ се употребява все повече в речника на съвременния човек. Почти всяка вечер наблюдаваме излъчвания на последствията от „терористични атентати“ по телевизията и всичко това е в следствие на радикализацията на обществото в което живеем. Тези две понятия радикализация и тероризъм вървят ръка за ръка и следва да се разглеждат заедно. В настоящия доклад е направен опит за обобщаване на контролирани параметри за мониторинг и превенция на радикализацията и тероризма, като опасност за националната сигурност.

Понятието за тероризъм безспорно е заредено с политически и емоционален заряд<sup>5</sup>, поради тази причина то няма точна дефиниция, както в нашата страна така и в Европейския съюз. Този факт води до определени затруднения при разработването на параметри за изследване на проблема от гледна точка на съюзната и национална сигурност.

Например, страните които подкрепят подобни действия, подпомагат или се занимават с използването на атентати и насилие срещу мирни граждани, употребяват неутрални или положителни думи, за да характеризират терористите — като борци за свобода, патриоти или пара военни формирования<sup>6</sup>.

От друга страна в чл. 108а на Наказателния кодекс на Република България тероризма се определя: "Който създава смут и страх в населението или да заплаши, или да принуди орган на властта, представител на обществеността или представител на чужда държава или на международна организация да извърши или пропусне нещо в кръга на неговите функции, извърши престъпление (убийство, тежка телесна повреда, отвлечане, унищожаване, неверни повиквания за тревога, палеж, взрив, наводнение, неправомерна дейност или притежание на оръжия, повреда на транспортно средство, залагане на вредно устройство на самолет, завладяване на самолет, премахване/поставяне на пътен знак, повреда на електрическа или съобщителна уредба, незаконно радио разпространяване, отравяне на водоизточник, на храна за общо ползване, замърсяване на води, разполагане с отровно вещество, повреждане на йонизиращи съоръжения, нарушаване на ядрената безопасност...), което дава право на силовите структури да използват оръжие срещу него<sup>1</sup>.

От научна гледна точка ние може да тълкуваме и анализираме тероризма, като социално явление, без значение каква е точната му дефиниция. Откроява се факта, че той може да бъде използван, като инструмент за влияние върху световните политически процеси. В следствие на това проблемът за тероризъм е всеобщ на всички държави. Нещо повече, за всяка похарчена от терористите стотинка, антитерористичните органи трябва да харчат милиони левове.

Преди събитията от 11 септември 2001 година в Ню Йорк не се обръщаше толкова внимание на тероризма, но след събарянето на „двете кули“ се разбра, че той представлява голяма заплаха за съюзната и националната сигурност на държавите. До тогава терористите бяха класифицирани само като хулигани или въоръжени банди, които използват заплахи, сплашване, страх и терор, чрез насилие и репресии, но днес благодарение на глобализацията те имат достъп до цели технологии за масово унищожение.

Факт е, че тероризмът е част от концепцията за водене на хибридна война<sup>6</sup>. След като се знае, че войната е социален феномен, при това едни от най-разрушителните форми на социално-политически, икономически, идеологически, национални, религиозни, териториални и други противоречия между държави, народи, нации, класи и социални групи, то определението за тероризъм попада в обхвата на определението за война.

От друга страна има няколко разлики между конвенционалните военни и терористите. При тях отпадат правните ограничения за водене на война, като „Международното военно право“, „Женевска конвенция“ и всички закони на войната.

От правна гледна точка, правителствените армии трябва да спазват три групи ограничения при водене на бойни действия:

1. защита на цивилното население, ранените, болните, военнопленниците, мерки за защита на културните ценности;
2. има процедури за обявяване и завършване на войната;
3. забраняване на химическите, бактериологични оръжия и други, които причиняват ненужно страдание.

Макар, че войната винаги се е считала за форма на насилие, то т.н. комбатанти винаги трябва да спазват определени спогодби, а терористите не спадат към тях. Те не спазват никакви закони и могат да използват всякакви оръжия, дори могат да използват технологии предназначени за мирни цели с цел убийство. Това може да бъдат абсолютно всякакви системи в областта на енергетиката, транспорта, дори информационните системи.

По мнението на военната експертиза сблъсъкът на бойното поле е между враждуващи армии, които защитават цивилното население на своята страна. Погледнато исторически се вижда, че загубите на цивилно население са правопрпорционални на увеличаването на тероризма. Например по време на Френско-пруската война, загубите на цивилното население са едва 2 %. През Втората световна война цивилните жертви рязко се увеличават с 48%. По време на Корейската война, загубите на цивилното население вече са 84%,

за да достигнат до 90 % във Виетнам, а в някои случаи и повече. Наблюдаваме, че цивилното население не е обект на военните армии, докато същото е обект на агресия за терористите. При развитие на съвременните технологии могат да се намират все по-качествени оръжия за масово поразяване при употребата на които загубите на цивилното население ще растат.

Терористите не транспортират своите средства за унищожаване, а използват вече наличните такива от територията на врага или смъртоносни граждански технологии. Не правят нищо военно и нямат ясно обозначена йерархична система за управление и контрол, те са децентрализирани и разпръснати из цялата страна за да не могат да бъдат намерени. Нямат обозначителни знаци, позиция, ранг, емблеми и т.н. Терористи използват историческата идеология за противопоставяне на политическата глобализация, но без отричане на реалността, която се манипулира да работи в техен интерес, отвореното общество, света без граници, съвременните технологии се използват на обратно.

И последната разлика между армията и тероризма е, че целта на военната победа е психологическо подавяне волята за съпротива на противника, чрез съсредоточаване огъня на конвенционални оръжия. Докато съвременният тероризъм не постига целите си с кървави битки, а благодарение на глобализацията има огромно разнообразие от косвени методи за въздействие. Въпреки това крайната цел е приблизително същата, но тероризма е много по-икономичен вариант на войната с минимални разходи за постигане на максимална военна дестабилизация на противниковата страна. Целта е да се дестабилизира ръководството на страната и постигне промяна в политиката за използване ресурсите на противника в наш интерес.

Тероризмът е инструмент за психологическо превъзходство над противника, който не знае къде, кога, как и защо ще бъде следващият удар. Тероризмът е война на нерви, предназначен за промяна поведението на един

човек или една голяма маса от хора в дългосрочен план. Не е задължително всички да бъдат убити или ранени: необходимо е да се промени общественото съзнание.

**Тероризмът е следствие на радикализацията и проява на политическа и психологическа несъвместимост на обществото<sup>5</sup>.** Според „Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа“ радикализацията е процес, който кара хората да приемат насилствените действия, като необходим и оправдан начин на протест, срещу определена група хора или срещу цялото общество, в което живеят<sup>2</sup>.

Радикалните хора вярват в дадена идея и самоотвержено я разпространяват сред другите, което постепенно води до прояви на екстремизъм, расизъм и тероризъм. Те се възприемат по различен начин и живеят в съвършено различен свят<sup>3</sup>. Ето защо не може да се опрости проблема с тероризма до нивото на конвенционалните военни действия. Това е погрешно и безсмислено. Напасването на две несъвместими психологически системи не може да се постигне със силата на оръжието.

Радикализацията, като социално явление не е новост в човешката история. Груповата несъвместимост е довела до много кървави конфликти. При повечето от тях основния аргумент е бил разликата между истината в очите на човешкото мнение и настоящата истина, която се явява такава, чрез човешката вяра.

Августин Блажени твърдял, че начало на всяко зло в човешката душа е своеволието. Свободната воля води до разлика в светогледа на хората. Особено когато са намесени вярванията, тази разлика в миросгледа винаги води до кървави стълкновения.

Днес светът е в нов етап на цивилизационно развитие и следователно има променени разбирания, които са много жестоки за повечето от хората, цели държави и народи, които се борят за място в променящия се свят. Затова радикализацията и тероризма трябва да се разглеждат като продукт на Глобализацията и естествен процес на развитие. Теоретиците на

глобализацията казват, че това е поредица от емпирично наблюдаеми промени, но обединени от логиката за превръщане на света в един единствен елемент с "глобална взаимозависимост плюс глобално съзнание".

Глобалното съзнание изменя цялата система във вътрешния свят на човека, възгледите, светогледа, вярванията и начина на живот на човека. С други думи, борбата вече не е за територия, не е за ресурси, не е за икономическо положение, а е борба на съзнания и цивилизации, които се борят за осигуряване на бъдещето си. В същото време, светогледът, възгледите, вярванията и начина на живот на терористите не само, че се различават от нашите, но стават политически и психологически несъвместими<sup>3</sup>.

Ако разгледаме случая, когато двама души живеят в един и същи град, например София, но единия живее в хубав квартал, а другия в неудобен и мръсен квартал техните възгледи за града ще бъдат различни, дори може да се окажат несъвместими. Всичко се усложнява от факта, че всеки исторически във времето, има своя собствена картина на света, която се променя непрекъснато, но никога не я вижда пълно и абсолютно вярно.

Глобализацията бързо променя позициите в живота на много хора и ги кара да сменят бързо вярванията си. Тези, които не могат лесно да се адаптират страдат и техните вярвания стават несъвместими с останалите. Те се радикализират като носители на определена социално групово етнически-национално-религиозна идеология.

Глобализацията преди всичко променя начина на живот на хората, така както до сега не се е случвало в историята на човечеството<sup>4</sup>.

Глобалните промени в бъдеще ще са с такава величина, че нито една нация или общност не са готови за тяхното възприемане, никоя страна не може да се справи с тях сама. Постоянно употребяваните от хората технологии стават все по-бързо излишни и се заменят с изцяло нови. Много области са обезлюдяват, а други бързо стават пренаселени. Днешните добродетели ще бъдат обект на подигравки и недостатъци утре. Ето защо ние

трябва да се „преоткрием“, преосмислим или най-малко да се видим в „Новия глобален свят“. Разцветът на радикализацията и тероризма показва липсата на опит да се разберат по между си хора с друга психология и именно тази несъвместимост на културите създава радикализацията.

Ясно е, че тя се появява на фона на критична маса от психологическа и политически нестабилност. Само при критичните стойности на това състояние може да се получат самоубийствени атентати, терористични актове със смърт на десетки хора.

При така предложения анализ за зараждането на радикализацията на обществото може да се категоризират два вида терористични заплахи за националната сигурност на България:

**1. Външен тероризъм**, когато се привнася външна вражда между две чужди за нас култури с които нямаме общ сблъсък. Такъв беше атентата от 18 юли 2012 г. на летище Сарафово. Той е следствие от културната несъвместимост между Израел и Хизбула в която немаше намесени български граждани. Този вид тероризъм лесно може да се предскаже, като се определят диаметрално противоположните, политическите и психологически несъвместими култури, които идват на посещение у нас по една или друга причина. Най-опасна към момента е заплахата на т.н. „Ислямска държава“ към страните от Европейския съюз при осъществяването на която, може да пострадат и наши граждани без значение, че удара не е насочен пряко срещу тях.

**2. Вътрешната радикализация и тероризъм** е друга потенциалната възможност да се конфронтират различни групи от нашето общество. Това може да бъде етнически или политически сблъсък, който да доведе дори до опасност от гражданска война. Колкото повече се раздалечават **възгледите, светогледа, вярванията и начина на живот** на различните групи в нашето общество, толкова по-вероятно е да се случи това.

Образуването на подобна пропаст между различните групи у нас лесно може да се предскаже чрез мониторинг на психично – политическата

стабилност на обществото. Тази стабилност има естествена природа и връзките между психичните феномени и политически явления могат да бъдат изразени в количествено отношение по метода на системния анализ.

Строго научно погледнато под система се разбира, организация, в която отделните елементи работят заедно, за да получат общ ефект, който един елемент не може да постигне сам. Системата има йерархична организация, съобразена е с една обща цел, има компоненти за измерване и управление. В случая с тероризма елементите са качествата на гражданското общество влияещи на междуетническите отношения, които гасят конфликти или тези които ги усилват.

**Качествата, които допринасят за политическа съвместимост на нашето общество:**

- политическо безразличие - намаляване на общия емоционален тон на хората, участващи в политическите процеси, липсва доверие в лидерите, намалена е социалната дейност и има политически песимизъм.
- политически консерватизъм - основава се на желанието да се избегнат социалните конфликти на всяка цена.
- политическа адаптивност - проявява се в стремежа да се промени обществото и нагоди към новото целеуказване продиктувано от глобалните промени на съвременния свят.

**Качества, които допринасят за политическата дестабилизация:**

- политическа инициатива - води до силен политически оптимизъм, повишена емоционалност;
- политически радикализъм - появява се на фона на желанието за психологическо надмощие. Съчетава се с риск в областта на емоционалните отношения с хора и тяхното поведение като цяло. Появява се в периоди на значително икономическо, социално напрежение в обществото. Съпроводено е от неспособност да се контролират техните емоционални взаимоотношения с другите хора.



- политическо съперничество се проявява в догматичната упоритост с която се защитава правотата на своите гледни точки.

От изследването на тези качества може да се намерят пределното натоварване на психиката на обществото, способността да запазва фокуса на поведение и психическата сила, за да се определи има ли заплаха за националната сигурност на страната. Тези параметри могат да се намерят чрез методите за измерване на социалните нагласи или по метода на анализ на съдържанието и текстове средствата за масова информация. Основният въпрос е може ли обществото лесно да се адаптира към новите промени и има ли елементи, които не могат да се адаптират?

Смисълът на този доклад е да направи макар и бегъл анализ на зараждането на тероризма и радикализацията в обществото. От него се вижда, че тероризма е вид въоръжена борба, война на нерви, която се основава на непризнаването на така наречените цивилизовани норми на борба, не зачита международното хуманитарно право.

Той се поражда от радикализацията на обществото и има различен манталитет, различна логика, различни нрави, различни цели и методи за водене на война. Тероризмът от гледна точка на политическата психология е борба на две или повече несъвместими култури с неограничени средства и методи за натиск върху душевното състояние на противниковите сили, целящо да замени ценностната им система. Борбата срещу тероризма е борба за човешкото съзнание в променящата се глобална среда.

Целта на тероризма е психологическа и политическа дестабилизация на обществото, което води до финансов колапс, смяна на правителства, намаляване на производството, спира потоците на всяко движение. Тероризмът е заразяване на други психологически и политически структури с болест от която самият той страда.

Ето защо, лечението на тероризма не е толкова в откриване и унищожаване на военизирани структури, а в мониторинга и премахването на

психическите и политически несъвместимости между общностите, които се засилват от глобалните промени в света.

**Библиография:**

1. *Наказателен кодекс на Република България, 2012*
2. *Проект на стратегия за противодействие на радикализацията и тероризма (2015 – 2025 г.)*
3. *Ольшанский Д.В. Психология терроризма. Москва, Екатеринбург, 2002*
4. *Христова Н. История на тероризма, 2006*
5. *Юрьев А.И. Системное описание политической психологии”. Изд. СПбГ Горного института, 1997*
6. *Wilkinson P., Terrorism and the Liberal State, L., 1977*